

ב-1974 פירסם שמיר את סיפורו אל מול פני המילחמה החזקה, שבו קיבץ מאמרים מכל תקופת ארץ-ישראל-השלמה שלו, מאז מיום שמתוכנן מתבררת עמדה קיצונית ונוקשה, שאינה מכירה בקיום כלשהו עבור ערביי פלסטין. במרכז הספר הדיעה ש"ישראל משמשת לאירופה חומה בצורה מפני הברברים הבאים מן המזרח, ושי המערב הינו כפולטובה לישראל: "הענין רף השבע, הפחדני, הציני של הדיכוי הראשי המערבי, משילך את ישראל לכלבים... והארצות הנאורות כורעות בדרך ליישולן ההישר... הנישך הירד על המערב, הקיסאן אפף את... העולם החופשי והדימוקראטי נסוג, מפנה עמדות, מנישך לחי שניה למכו - מסקר בעלייברית להסתערות הכרברית הנזולה ביותר שי ידעה הציוניזציה מאז תור האפסל של האיטלי ויז'הביניניים..."

את קלפיו הפוליטיים אין משה שמיר מסתיר כלל, והוא מאמין בהתערורות הגזע הלבן וכותב: "הדלים ומתרחבים הפיגמים לכך, כי מאחורי הצ'מברליניזם של אירופה וההאליפסוסים של אמריקה כבר מתחילה להודק קומתם של הצ'מברליניזם, אשר ישיבו מילחמה שיערה להציג את האנושות מאלף שנות השיבה..." ועל-מנת שקראי לא יטעו, הרי שממיר טוען שאיננו נלחמים כלל למען עצמנו: "כל שעה נוספת של עמידת המעוז הזה (ישי-ראל) - בלי להיכנע, בלי ללכת שבי - היא שעה נוספת לכוחות האחלמה, הדיקטוריות, ההתאישיות, של העולם... אבל אם נעמד איתנים, כמעוז קודמו של מאבק שכל העולם התרבותי ניכנס עתה לניכיון, ברצינו או שלא ברצינו - אם נציג את מלחמתנו כמלוא עומק שמיר עתה ההיסטורית למין האנושי כולו - נסייע להתערורות כוחות-ההיים החיוביים, יכנסו של דבר נקבל את סיועם למאבק קנו אני..."

דעותיה הגיאופוליטיות של משה שמיר, השקפתו אודות נצחיות הגזע הלבן, ניתוח תהליכי התרבות בארץ ובי

במדינה

חקירות

רדיפה

למרות ההתנמנות הבלתי-

פוסקת לפרטיותו ולחופשי-

הביטוי שלו - אורי דיוויס

ימשוך להיחם על דעותיו

דפיקות חזקות בדלת, בשעת-בוקר מוקדמת, החרידו את אורי דיוויס (34) משנתו. כאשר פתח את הדלת, ניצבו בפתח שישה גברים אלמוניים. הם הציגו לפניו צר חיפוש חתום על-ידי שופט. דיוויס, הנשוי ואב לילד, סירב להכניסם לביתו, בכפר שמריהו, לפני שיוודו, לבסוף ניאטו שניים מהם להודות כשטורים. אז הכניס סס פנימה, והחבורה כילה פשטה על הבית.

מאוחר יותר הוברר לדיוויס, כי היו אלה שישה אנשי הלישכה לתפקידים מיוחדים של המישטרה, החיפוש היה סודי. הם לא פסחו על שום חוברת, ספר או כל חומר כתוב אחר שמצאו בספרייתו העשירה, כתום החיפוש, שנמשך ארבע שעות, נטלו עינם החוקרים 25 ספרים לבדיקה וכן את אורי דיוויס עצמו, לחקרי רה במישטרת גיבעתיים.

דיוויס פעיל מזו השנים בקואליציות הגופים הפוליטיים הפועלים נגד כיבוש והתנחלויות, נגד עונשים קולקטיביים, מעצרים מינהליים ועינוי של ערביי ישראל. בתקופה שבה נעצר הוא עסק במחקר על הסיכסוך הישראלי-פלסטיני, שמומן על-ידי אוניברסיטת ברדפורד, באנגליה, שם שימש כעבר כמרצה.

הוצאת הודעה. חוקריה-המישטרה, בי-ראשות פקר יתב, ביקשו להוציא מפיו הודעות על מהות קשריו עם פלסטינים בחו"ל, על מעורבותו בפעילות חבלנית

עפקן שמיר, כי עירום אתה"

עוינת ובעידוד הגירת יהודים ישראלים אל מחוץ לישראל.

דיוויס לא שיתף פעולה עם חוקריו, על שאלותיהם השיב ב"אין תגובה", ואף הציע להם להעמידו למישפט, אם יש ברצונם לקבל הסברים מפיו. לבסוף, בו שעה ארבע אחרי-הצהריים, הודת שגרמו גליון-איטום שבו כללו את החשדות שגרמו לעריכת החיפוש ולחקירתו. מאוחר יותר שוחרר דיוויס ללא ערבות, וגם ספריו הוחזרו לו, אחרי שצולמו.

הדבר היה בחדש פברואר השנה, בי-3 ביולי, כחצי-שנה לאחר-מכן, קיבל דיוויס הודעה מפקד יתב, ובה נתבקש לבוא ל"שיחה ידידותית" בתחנת-המישטרה. הוא סירב בטענה שבואו, ללא פקודת-מעצר רישמית, שולל ממנו את הזכות לבקש לו עורך-דין. החוקר הנפגע השיב כי ימצא דרכים להביאו אליו, ואלה לא יהיו מן הנעזימות.

מאז חושש דיוויס מהתנכלות המישטרה וגורמי-הביטחון, בגלל דעותיו הקיצוניות, האנטי-ציוניות. במיוחד עתה, אחרי עליית הליכוד לשלטון, הוא צופה ימים קשים לאופוזיציה האנטי-ציונית החוקית בישרי אל. אומנם, הוא סבור כי בשלבים הראי-שונים לא יוצאו האירגונים הפוליטיים האנטי-ציוניים אל מחוץ לחוק, אולם, לי-דעתו, בתוך פחות משנה יהיו תנאי הפעני-לות הפוליטית בישראל דומים לאלה שבי-גדה.

אנטי-ציוני ותיק. אורי דיוויס הוא דמות מוכרת בלישכה לתפקידים מיוחדים במדור הביטחוני. מאז 1965 עסק בפעילות נגד הפקעת אדמות ערבים בגליל, במיוחד הפקעת אדמות הכפרים דיר אל-אסד, בענה ונחף, שעליהן שוכנת היום העיר כרמיאל.

בין השאר הוא אירגן הפגנות יהודיות-ערביות משולבות, וכניסה בלתי-חוקית לי-טחים שהכניסה אליהם אסורה, כן עסק במסיקויות באותם שטחים. אלה היו השנים של העידן הליברלי בישראל, ש-נקטע על-ידי מלחמת ששת-הימים, אמר דיוויס. לפעולותיו היתה אז תהודה חזקה, אך השלטונות עצרו אותו וכלאוהו לי-שמונה חודשים בכלא מעשיהו באשמת כניסה לשטח צבאי ללא רישיון, הוא אף "הוגלה" מן הגליל למשך שנה, נאסר עליו להיכנס לכל שטח שמצפון לעכו ללא רישיון מיוחד.

בשנים 1971-1976 שהה דיוויס באמ-ריקה ובאנגליה, שם למד ועסק בהוראה. כן התמסר לפעילות פוליטית. נחשבתו כאחד המארגנים הבולטים של התעמולה האנטי-ציונית. בחו"ל היתה מעין שגרירות לא פורמלית של הליגה הישראלית לזכויות האדם והאזרח, הוא מספר.

אורי דיוויס חווה שחרוף מלחמה, זמן קצר אחרי ביקורו של בנין באמריקה. לדבריו, בנין לא יהסס "להרים את נס העצמאות הפוליטית נגד מימשל קארטר", על-ידי מלחמה בערבים ובעקפיין - גם בארצות-הברית. הוא יפתח במלחמה, עוד לפני שהצבור יספיק להיתפס לדמורלי-זציה בעיקבות הורדת רמת-החיים. האבטי-לה והמצב הבינלאומי הקשה.

פיתרון נוסח אייכמן. אם תפרוך מלחמה וישראל תנצח, הוא אמר, היא תפנה את ערביי הגדה ורצונת-רעה לגדה המזרחית. תהיה זאת העברת-איכולסון, כפי שעשה אייכמן. דיוויס מצהיר כי הוא מקווה שישראל תנחל מפלה במלחמה הקרובה, כי "זה הסיכוי היחיד שנתר לפלסטינים", הוא, כשלעצמו, לא ישתתף במלחמה זו, הוא משרת בהג"א, מטעמי ביטחון, אולם גם לשם אין מומנים לו.

אני אחד היהודים הישראלים הספורים שתומכים בהמרת מדינת ישראל במדינה פלסטינית חילונית, דמוקרטית וסוציאליס-טית, הוא מעיד על עצמו. "מדינה שבה אהיה אורח יהודי-פלסטיני, ואחי הערבי יהיה אורח ערבי-פלסטיני."

הוא אף מכריז: "אלה שניהלו במשך 60 שנים מדיניות של גישול, פשע ועימות בלתי-מתפשר עם העם הפלסטינאי ועם ארצות ערב, פני יטילו את האחריות על אלה שהזהירו מפני הסכנה שכאשר הערי-בים ינצחו הם ינצחו ביהודים."

באמצע חודש מאי השנה נערכה בלונדון הפגנה של פלסטינים, דיוויס מוזהה עם פעולות אלו במידה כואת, עד שלמרות פשהה באותה עת בישראל, דיווחה העני-תונות הישראלית כי הוא בין מארגני ההפגנה.

מאז שובו ארצה, נתון דיוויס תחת מעקב בלתי-פוסק. מיכתביו נפתחים בידי הצנזור, מחוזרים אליו לפעמים כשהמעטפה קרועה, ומתעכבים ימים ושבועות עד הגני-עם. לתעודתם, מצותחים לשיחות-הטלפון שלו.

בחינתו באנגליה, הוא מספר, ניסו לאי-פעם לפגוע בו גופנית. במרבית המקרים, היו אלה אנשי-אגרוף מקומיים של "חרות", שאינם מסופים רישמית לתנועה זו ופועי-לים כנוסח, הליגה להגנה יהודית."

דיוויס טוען שאם ישלל ממנו חופשי-הדיבור, הוא יפר את החוק ויפרסם כרוזים במחתרת. עם זאת הוא מציינ, כי אין לו כל עניין להעצר. יש לי עבודות-מחקר (המשך מעמוד 52)

בעוד

הניאו-נאצים

מכגינים ומחרגלים

בנשק חם, נערכים

בקביעות אימונים

ב'18 ערים

ברחבי גרמניה -

מגלה השבועון

הגרמני.. שטרן

ב עמירם-דרום מתוחה הסתרה ה- חוליה בתחית בית-העריייה של גירנ-ברג, היו אלה הגרפיקאי קארל-היינץ הופמן, הניאו-נאצי הפעיל ביותר בגרמניה המערבית, וארבעת עמיתיו מ-התנועה. הם היו לבושים מדים וחבשו קסדות לי-ראשיהם. כן היו מצוידים ברובים, במסי-כתגאז וברימוני-דמה.

לבסוף התערבה המישטרה, ושמה קץ להצגה. היא עצרה את קבוצתו של הופמן בעוון עבירה על התק האיסר התקלהיני אך מייד שחררה אותם. היה זה אחרי שהחליפו בחיפון את מדיהם בבגדים אזרחיים, שאותם הכינו מבעוד-מועד לאפשר רוח כואת.

הפגנתה הבולטת של קבוצת הופמן, שי-נערכה במארס השנה, לא איזכרה כלל בעיתונות. העיתונים אף מילאו את פיהם מיים כאשר, בחודש דצמבר האחרון, הסי-תערו אנשי "קבוצת-ספורטה-המגן" של הופמן, כשהם חמושים באלות, אגרופנים ושיבטי-פלדה, על חבורת סטודנטים חספי-ליאו את מכותיהם בהם. מדיעת קוראי העיתונים העולמו גם "הרגילי-המגן" של "הפיהרר" הנירנברגי, שבמיסגרתם צעדו צעירים לבושים מדים וגושי-נשק לחימ-רונים צבאיים.

מדיניות בתי-הענייה של עיתוני גרמניה מסייעת לאיש שנטל על עצמו את המשי-מה "להציל את גרמניה רבתית", פקודת-היום בעת המיצעד, שנקראה בפיו של הופמן, קראה להחזרת אוסטריה לרייך הגרמני וכן להחזרתם של "שיטחי המזר-רח השודדים" אליו, וקודם לכל אלה, הדי-איחוד-מחדש עם "האיוור" - הכוונה לגרמניה המזרחית. לצורך זה הוא נל-לצורך זה הוא אחוז שוב בנשק.

„הכיבשנים

היו מאפיות"

עוד בשנת 1956 הפקיעה המיש- טרה מידי של הופמן, שהיה אז בן 19 בלבד, מיספר כליירי, בשנת 1963 הוא נתפס בתורכיה, בעת שעסק בהבר-חת-נשק, אף-על-פי-כן חולש ה"פיהרר" (כפי שהוא מכונה בפי חבריו) על מחסן-נשק שלם המכיל אקדחים ורובים, של-גביהם אף קיבל רישיונות משלטונות גירנברג, המדובר, אומנם, ברימוני-דמה וקני כלי-היריה נחסמו בריחוק, אולם קר-דח זרין וכול עדי-מחרת להפוך אותם לכלים שמישים. בנשק זה מתאמנים פקר-דיו של הופמן, שאת מיספרם הוא שומר בסוד כמסו.

הניאו-נאצי מגירנברג, שבסך-הכל נעי-נש בקנס כספי, על הפרת חוקי-ההחק-לחיות, כבר מזמן אינו תופעה בודדת בגרמניה המערבית. במדינת הסן מכנס את הניאו-נאצי לפגישות עורך-הדין הדי-מני-קיצוני מנפרד רדר, זיכרואריה עושה זאת המו"ל של דויטשה נאציאנל-ציי-טונג, הד"ר גרהארד פריי, גייסותיהם של אלה שחונכו להיות בתחילה אדוני גרמ-ניה ולאחר-מכן אדוני העולם כולו, החלו שוב מרימים ראש. בחדרים האחוריים,

עולם, ארבע המלחמות שאותן הוא נלחם במכונת-הכתיבה בתובעו את זכות-הדיבור של הלוחמים בארבע המלחמות הללו, תולדות-חייו, המעבר מאמונה עיוורת ב-צידקתו של סטאלין, שמש העמים ומארו האנדרשות, ועד להצלת האנושות מאלף שנית חשיכה" מעדיים על תולדות שקי-עתי של החברה והתרבות הישראלית, עשרה-משנים יותר מכל יצירה שיש בכוחו של סופר ישראלי כלשהו ליצור ולתארם, "על אדמת עמי קרץ שמיר תעלה, כי על כל בתי-מישיש קרוה עליהם..." (ישעיה, ל"ב, 13).

דן עימוני

* נוויל צ'מברליין, ראש-ממשלת ברי-טניה שחתם ב-1938 על הסכם מינכן.

** לורד האליפקס, שר-החוץ של צ'מ-ברליין אחרי הסכמי-מינכן והתפטרותו של איתוני אידן.